

Arrest

nr. 117 030 van 16 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 12 juli 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing luidt als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten A. S.*

geboren te T., op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Oezbekistan
die een asielaanvraag heeft ingediend op 01.07.2013 (2)

Overwegende dat

betrokkene op 27.12.2012 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 31.01.2013 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 02.03.2013 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW), waar op 30.05.2013 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 01.07.2013 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij een oproepingsbrief (dd. 08.07.2006) naar voren brengt, alsook twee fotokopieën van medisch attesten (dd. 15.07.2006); betrokkene aan de hand van deze documenten zijn initiële vluchtmotieven wil staven; echter dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet kan aantonen dat hij deze documenten niet reeds gedurende zijn eerste asielprocedure had kunnen aanbrengen; betrokkene immers over geen enkel begin van bewijs beschikt teneinde de bewering dat zijn ex-vrouw in het bezit was van deze documenten en hij daar geenszins van op de hoogte was, te staven; betrokkene voorts ook stelt dat hij van zijn vriend Z. vernomen heeft dat deze laatste bezoek zou gekregen hebben van politieagenten van ROVD die op zoek waren van hem; Z. betrokkene dan ook aanraadt niet naar Oezbekistan terug te keren, aangezien zijn leven daar in gevaar is; betrokkene ook deze bewering niet kan staven met enig begin van bewijs, waardoor het ook louter een bewering blijft; betrokkene vervolgens aangeeft dat hij bij een terugkeer naar Oezbekistan niet op rechtsbijstand zou kunnen rekenen; de advocaten van de overheid immers betrokken partij zijn en subjectief; betrokkene hieromtrent twee internetartikels naar voren brengt, met betrekking tot mensenrechten in Oezbekistan; betrokkene echter niet kan aantonen dat hij bij een terugkeer naar Oezbekistan vervolgd zou worden, of op een mensonwaardige manier behandeld zou worden; ook dit louter veronderstellingen zijn van betrokkene, die hij niet weet te staven met enig bewijsstuk; bovendien dient opgemerkt te worden dat er reeds gedurende de eerste asielprocedure van betrokkene, door de Belgische asielinstanties, geen geloof kon gehecht worden aan de asielmotieven van betrokkene; de verklaringen van betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, waarvan het laatste dateert van 05.06.2013, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) , van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat de eerste asielprocedure werd afgesloten op 30 mei 2013 en dat hij pas op 15 juni 2013 door zijn gewezen echtgenote in het bezit werd gesteld van de documenten, dat de datum waarop de asielzoeker in het bezit is gekomen van de nieuwe stukken determinerend is voor de vraag of ze als nieuw kunnen worden bestempeld, dat de stukken die werden neergelegd niet reeds het voorwerp waren van enig onderzoek door de asielinstanties, dat een nieuw bewijs van een oud feit ook een nieuw gegeven kan zijn, dat er anders over oordelen erop zou neerkomen dat bewijzen die redelijkerwijze aantonen dat iemand in een situatie zou terechtkomen die strijdig is met artikel 3 van het EVRM niet zouden moeten worden onderzocht, dat in tegenstelling tot wat de verwerende partij doet gelden, verzoeker zich niet beperkt tot loutere beweringen aangaande de schending van artikel 3 van het EVRM maar toont hij aan dat hij effectief vervolgd wordt, dat hij niet alleen een tekst overlegt van het Oezbeekse strafwetboek maar ook van de Resolutie van het Hooggerechtshof van Oezbekistan waaruit blijkt dat ingeval iemand de termijn overschrijdt die hem was toegemeten om naar het buitenland te vertrekken en hij zich niet liet registreren op het Oezbeekse consulaat, hij een straf riskeert die buitensporig is, terwijl de strafwet op dat punt al strijdig is met artikel 3 van het EVRM, dat verzoeker een rapport van Amnesty International voegt en stukken die verwijzen naar wat een zekere Yuri Korepanov is overkomen in Oezbekistan, ten bewijze van zijn stelling dat er genoeg internationale rapporten zijn die bevestigen dat in Oezbekistan aangehouden en gefolterd worden en dat het niet blijft bij beweringen, dat uit al deze stukken blijkt dat wanneer men kan aantonen dat iemand asiel heeft aangevraagd en terugkeert naar Oezbekistan, deze persoon dan het risico loopt beschuldigd te worden van landverraad, waar zeer zware straffen op staan, naast de strafvervolging wegens het overtreden van artikel 223 van het Oezbeekse strafwetboek, waarin een gevangenisstraf wordt voorzien tussen de 3 en 5 jaar, dat verzoeker dus een verdedigbare grief heeft geformuleerd en de Belgische asielinstanties deze grief derhalve aan een ernstig en grondig onderzoek dienen te onderwerpen.

3.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.1. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Deze bepaling is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige

aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die verzoeker bij zijn herhaalde asielaanvraag als nieuwe elementen heeft aangebracht, en daaropvolgend besluit dat *“betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980”*.

Verzoeker doet gelden dat hij pas op 15 juni 2013 door zijn voormalige echtgenote in kennis werd gesteld van de documenten die hij bij zijn tweede asielaanvraag heeft overhandigd en dat de datum waarop hij in het bezit ervan is gekomen determinerend is voor de vraag of de stukken als nieuw kunnen worden bestempeld.

De Raad stelt vast dat de bedoelde documenten –een oproepingsbrief en twee medische attesten-dateren van juli 2006. Het begrip *“nieuw gegeven”* in de zin van het voormelde artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet impliceert niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. De documenten die verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht kunnen weliswaar *“nieuw”* zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, maar verzoeker toont niet aan dat ze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Het feit dat verzoeker de bedoelde stukken pas sinds kort in zijn bezit zou hebben doet op zich geen afbreuk aan de vaststelling van de verwerende partij verzoeker ten tijde van zijn tweede asielaanvraag niet heeft aangetoond dat hij ze niet eerder kon aanbrengen, nu hij over geen enkel bewijs beschikt dat zijn ex-vrouw deze documenten in haar bezit had en hij daarvan geen kennis zou hebben gehad. Verzoeker voegt thans wel een verklaring bij zijn verzoekschrift van zijn ex-echtgenote dienomtrent, maar dit stuk kan hij niet voor de eerste keer inroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de

beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft de briefwisseling met vertaling die voor het eerst bij het verzoekschrift wordt gevoegd.

De loutere stelling van verzoeker waar hij stelt dat hij zich in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt niet beperkt tot loutere beweringen maar aantoonbaar dat hij effectief vervolgd wordt volstaat uiteraard niet om de beoordeling van zijn verklaringen –op grond van de aan het bestuur gekende gegevens op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing- in een ander daglicht te stellen.

Gelet op het voorgaande dient te worden geconcludeerd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze, in strijd met de stukken van het administratief dossier – en dus met schending van de zorgvuldigheidsplicht- of in strijd met de bepalingen van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet zou hebben geconcludeerd dat geen nieuwe gegevens voorhanden zijn in de zin van de voormelde bepaling. Verzoekers beschouwingen doen daaraan geen afbreuk.

3.4.1. Voorts stelt verzoeker dat in geval iemand de termijn overschrijdt die hem was toegekend om naar het buitenland te vertrekken en de betrokkene zich niet zou laten registreren op het Oezbeekse consulaat, hij een straf riskeert die buitensporig is terwijl de strafwet op dat punt op zich al strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Hij brengt uittreksels uit rapporten bij waaruit zou blijken dat wanneer men kan aantonen dat iemand asiel heeft gevraagd en terugkeert naar Oezbekistan deze persoon het risico loopt beschuldigd te worden van landverraad, naast de voormelde strafvervolgung.

3.4.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Wie zich wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

De Raad stelt vast dat verzoekers eerste asielaanvraag was gestoeld op zijn verklaringen dat hij in Oezbekistan gezocht zou zijn door de autoriteiten, dat hij bij zijn arrestatie in oktober 2009 zou zijn beschuldigd van landverraad (omdat hij in 2000 een asielaanvraag in Duitsland indiende) en van het illegaal verlaten van het land (wat strafbaar is in Oezbekistan). In 2006 zou hij ook zijn ontvoerd door een groep fundamentalistische moslims die hem wilde bekeren tot de islam. Deze asielaanvraag resulteerde in een arrest van de Raad van 28 mei 2013 waarin zijn asielrelaas ongelooftwaardig wordt bevonden en waarin onder meer het volgende wordt overwogen :

“3.7. Verzoeker stelt opnieuw dat hij asiel heeft aangevraagd omdat hij in Oezbekistan problemen zou kennen met de autoriteiten en dat hij officieel zou worden beschuldigd van landverraad omdat hij in 2000 een asielaanvraag in Duitsland indiende, en omwille van het illegaal verlaten van het land dat strafbaar is in Oezbekistan. Daargelaten verzoekers incoherente, vage en strijdige verklaringen over zijn beweerd arrestatie door de ROVD, wijst de CGVS er terecht op dat deze verklaringen strijdig zijn met de afgifte van verzoekers Oezbeekse paspoort dat tevens een uitreisvisum bevat dat werd uitgereikt

door de OVIR en geldig is tot 27 januari 2012. Verzoeker herhaalt op dit punt zijn eerdere verklaringen en komt niet verder dan te stellen dat de Oezbeekse autoriteiten corrupt zijn. Dergelijke beweringen zijn in het licht van de bijzonder zware straf die hij beweert te riskeren, geheel ongeloofwaardig. Verzoeker blijft bij loutere losse beweringen en maakt niet aannemelijk dat een persoon die voor landverraad wordt gezocht, een paspoort met uitreisvisum kan verkrijgen.

Voorts kan verzoeker menen dat “de situatie in Oezbekistan in 2006 fundamenteel verschilt van de situatie van vandaag” maar hij brengt geen nuttige elementen aan die zijn beweringen kunnen ondersteunen over de kwalijke gevolgen van het niet naleven van een terugkeervisum. Zoals het CGVS terecht opmerkt “blijkt dat de Oezbeekse wetgeving geen straffen voorziet voor personen die terugkeren naar Oezbekistan na het verlopen van hun uitreisvisum. Bovendien zijn er geen gevallen bekend waarbij Oezbeekse staatsburgers die na het verlopen van hun uitreisvisum terugkeerden naar het land, vervolgd werden door de autoriteiten, zelfs indien het gaat om afgewezen asielzoekers, tenzij het personen betreft die een specifiek profiel hebben of die al eerder in negatieve zin onder de aandacht van de autoriteiten waren gekomen, hetgeen in uw geval niet kan worden vastgesteld”. Bovendien dient er op gewezen te worden dat niet enkel de letter van de (straf)wet maar ook de praktijk dient te worden beoordeeld en verzoeker geen elementen aanbrengt die kunnen aantonen dat het niet respecteren van de uitreisvisum wordt gestraft of personen met zijn profiel problemen zouden krijgen. In tegendeel verzoeker zou naast zijn paspoort en uitreisvisum ook een rijbewijs hebben verkregen terwijl niet aannemelijk is dat verzoeker indien hij werkelijk vreesde opgepakt te worden, dergelijke onnodige officiële documenten zou opvragen. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoeker niet aantoonbaar ooit in de negatieve belangstelling te hebben gestaan van zijn overheden, dat niet in het minst is aangetoond dat verzoeker een straf riskeert omwille van zijn asielaanvraag in Duitsland in 2000 en evenmin dat enig ernstig probleem hem te wachten staat indien hij na de geldigheidsdatum van zijn uitreisvisum terugkeert naar Oezbekistan.”

In de mate dat verzoeker erop aan stuurt de door hem voorgelegde elementen te onderzoeken in het licht van artikel 3 van het EVRM en los van de criteria waaraan dergelijke elementen moeten voldoen luidens het oude artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, dient erop te worden gewezen dat de oproepingsbrief waarvan sprake dateert van 8 juli 2006 en dat erin wordt gesteld dat verzoeker zich moet aanmelden daags nadien. Indien verzoeker hiermee zou wensen aan te tonen dat hij op dat ogenblik, in 2006, al werd vervolgd door de autoriteiten in zijn land van herkomst –hetgeen niet blijkt uit zijn eerdere verklaringen- is de Raad van oordeel dat de hiervoor geciteerde passage uit het arrest van 28 mei 2013 onverminderd kan worden toegepast: verzoekers Oezbeekse paspoort mét uitreisvisum geldig tot eind januari 2012 valt in geen enkel opzicht te rijmen met het feit dat hij reeds in 2006 zou zijn gezocht wegens landverraad en dat het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM nog actueel zou zijn. De medische documenten die verzoeker voorlegde over een ziekenhuisopname in 2006 zijn evenmin van aard om een dergelijk risico aannemelijk te maken. In die optiek is de verwijzing naar de rapporten én de resolutie die verzoeker bijvoegt evenmin van aard om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen, gezien het feit dat verzoeker nog steeds niet heeft kunnen aantonen dat hij in de negatieve belangstelling zou staan van de overheden in Oezbekistan en hij evenmin aannemelijk maakt dat zijn persoonlijke situatie gelijklopend is aan deze van de personen wiens situatie wordt beschreven in de voormelde rapporten. Wat de resolutie betreft dient overigens te worden opgemerkt dat slechts een vertaling is toegevoegd, zonder het origineel, hetgeen om die reden alleen al niet als een bewijskrachtig gegeven kan worden aangemerkt. De briefwisseling die door verzoeker werd toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier doet niet anders denken over het voorgaande, nu het stukken betreft die niet afkomstig zijn van een officiële bron en zij door om het even wie kunnen zijn geschreven.

Ter zitting wordt door verzoeker nog een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neergelegd. Dit arrest heeft echter geen precedentswaarde en is derhalve niet van aard om de argumentatie zoals hiervoor uiteengezet in een ander daglicht te stellen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond. Aangezien het onderzoek naar deze schending is gevoerd, kan een miskennis van artikel 13 van het EVRM evenmin worden volgehouden.

3.5. Het enig middel is in geen van haar onderdelen gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS